

Κεφάλαιο 2

Κωνσταντινούπολη, 26 Μαρτίου 1453

Τη νύχτα που έφτασαν οι Κρητικοί, η Πόλη ξενυχτούσε στην Αγιά Σοφιά με προσευχές και λιτανείες. Από πουθενά δεν ερχόταν η βοήθεια που περίμενε. Κι όμως, εκείνη τη νύχτα, λες και απαντήθηκαν οι προσευχές, λες και άρχισε να αχνοφαίνεται το θαύμα. Δεν ήταν πολλοί. Τρία πλοία όλα κι όλα με καμιά διακοσαριά πολεμιστές το καθένα. Σίγουρα, δεν ήταν πολλοί. Μα ήταν όσοι έπρεπε για να αρχίσει ξανά η Πόλη να ελπίζει, να προσεύχεται και να πιστεύει στο αδύνατο. Δεν τους υποδεχτήκαμε με τιμές και τυμπανοκρουσίες, δε βγήκε ο κόσμος στο λιμάνι να τους προϋπαντήσει. Αθόρυβα μπήκαν στη Βασιλεύουσα, σχεδόν κρυφά και μυσταγωγικά κι αμέσως ζήτησαν να δουν τον Αυτοκράτορα. Εκεί τους είδα κι εγώ. Τα παλικάρια από την Κρήτη. Δε φορούσαν στολές με χρυσά και

πλουμιά, μόνο μια κατάμαυρη φορεσιά φορούσανε κι είχαν ένα βλέμμα γεμάτο περηφάνια και δύναμη. Κάποιοι είπαν πως ήτανε αρχοντόπουλα, ευγενείς και πως οι ρίζες τους κρατούσαν από το Μίνωα, το μεγάλο βασιλιά της τότε θαλασσοκράτειρας Κρήτης. Εγώ λέω πως ήτανε λιοντάρια ανήμερα τούτοι οι καπετάνιοι.

Μόλις μπήκε ο Αυτοκράτορας σιώπησαν κι απόμειναν να τον κοιτάνε. Μια πολύχρωμη, χρυσή φιγούρα ανάμεσα στα μαύρα ρούχα τους, αχ, ήτανε λες κι έλαμπε ολόκληρος ο Βασιλιάς μου ξαφνικά και τη λάμψη του την έδιναν αυτοί οι μαύροι καπετάνιοι. Γιατί αναθάρρησε ο γενναίος, πίστεψε κι αυτός πως μπορεί να τη σώσει την Πόλη του την ακριβή. Δεν ήταν η στρατιωτική δύναμη ούτε και τα όπλα που φέραν οι Κρητικοί, μόνο ήτανε η ελπίδα πως δεν είμαστε μοναχοί μας.

Τότε πήρε το λόγο ένας καπετάνιος, που αργότερα έμαθα πως τουε λένε Αντρέα και κατάγεται από τη Ρίθυμνα της Κρήτης. Κι είπε του Βασιλιά μου “Πέντε καράβια φύγαμε από το λιμάνι της Σούδας. Πέντε Κρητικοί Καπετάνιοι. Εγώ, από τη Ρίθυμνα, ο Μανούσος και ο Πάυλης από τα Σφακιά, ο Γρηγόρης από τ’ Ασκύφου και ο Πέτρος από την Κυδωνία. Μα μόλις μπήκαμε στα στενά του Μαρμαρά πέσαμε στο μπλόκο του εχθρού έξω απ’ το Προκονήσι. Δυο καράβια θυσιάστηκαν στο Τούρκικο ρεσάλτο, τυλίχτηκαν στις φλόγες για να μπορέσουμε εμείς να φτάσουμε στην Πόλη. Και χάθηκε ο γενναίος καπετάνιος, ο Δρουγγάριος Μανούσος Καλλικράτης, έλεος στην ψυχή του. Λίγοι μείναμε. Μα γάτεχέ το καλά Φήγα. Εμείς που φτάσαμε ως εδώ θα δώσουμε και τη ζωή μας για να υπερασπιστούμε την Πόλη». Και φίλησε το παλικάρι το χέρι

του Βασιλιά μου, κι εκείνος, ο Μεγάλος, λύγισε και τα μάτια του βουρκώσαν.

Από εκείνη τη νύχτα δεν έφυγα από το πλευρό του Καπετάν Αντρέα. Εκεί, στον πύργο του Λέοντος, μείναμε μέχρι το τέλος. Μέχρι την Τρίτη τη φαρμακερή που ήχησε στην Πόλη μου το «Εάλω».

